Phẩm 45: ƯU-BA-TƯ-NA (Phần 1)

Thuở ấy, ba anh em Ca-diếp có người cháu kêu bằng cậu là Phạm chí Loa kế tên Ưu-ba-tư-na *(nhà Tùy dịch là Tối Thượng Chinh Tướng)* sống trên một hòn núi tên là A-tu-la, thường cùng với hai trăm năm mươi đệ tử Phạm chí Loa kế tu học đạo tiên. Ưu-ba-tư-na nghe ba người cậu của mình và các đệ tử đi đến bên Đại Sa-môn, tất cả đều cạo bỏ râu tóc xuất gia. Nghe vậy, vị ấy hết sức kinh ngạc, rất đổi bất bình mà la lên:

–Các ông cậu ta thật lạ thay! Bao năm nay tế tự thần lửa, giờ đây bỗng nhiên theo làm đệ tử Sa-môn. Ta nay đến đó quở trách mới được. Vì cớ gì làm điều bất thiện như vậy?

Rồi vị ấy đi đến chỗ ba người cậu với trong lòng hậm hực, cổ họng nghẹn ngào không nói thành lời. Đến nơi thấy ba người cậu đã cạo bỏ râu tóc, mặc áo ca-sa. Thấy vậy, vị ấy đối với ba người cậu mà nói kệ:

Các cậu thờ lửa chẳng trọn đời
Lại không tu hành pháp khổ hạnh
Ngày nay đồng bỏ pháp tu này
Giống như rắn nọ bị lột da.

Lúc ấy ba người cậu Ca-diếp dùng kệ đáp lại người cháu Ưu-ba-tư-na:

Thần lửa từ xưa nay không thờ
Pháp tu khổ hạnh cũng bỏ qua
Ngày nay chúng ta bỏ pháp ấy
Thật như rắn nọ bị lột da.

Phạm chí Loa kế Ưu-ba-tư-na nghe kệ rồi lại hỏi ba cậu:

–Pháp này tối thắng thật vậy sao?

Ba người cậu trả lời:

–Pháp này thật tối thắng, nên tu pháp này vì pháp này vi diệu.

Bấy giờ Phạm chí Loa kế Ưu-ba-tư-na bảo hai trăm năm mươi vị đệ tử Phạm chí Loa kế:

–Này các đồng tử Phạm chí, bao nhiêu vật sở hữu chỗ ở của ta như suối, ao và các vật dụng, các ông tùy ý phân chia. Ta nay muốn theo Đại Sa-môn tu phạm hạnh.

Hai trăm năm mươi vị Phạm chí Loa kế đồng bạch Phạm chí Loa kế Ưu-ba-tư-na:

–Nếu ngày nay Hòa thượng muốn theo Đại Sa-môn tu phạm hạnh, chúng con cũng theo Hòa thượng đồng đi đến Đại Sa-môn cùng tu phạm hạnh.

Phạm chí Ưu-ba-tư-na và đồ chúng đồng đi đến chỗ Đức Phật. Đến nơi, Phạm chí bạch Phật:

–Thưa Đại đức Sa-môn, ngày nay con cùng đồ chúng xin vào trong pháp của Sa-môn. Đối với tất cả giáo pháp của Ngài, chúng con y theo đó mà vâng giữ.

Đức Thế Tôn bảo các Phạm chí Loa kế:

–Nếu các ông có thể làm được các việc như thế này: phải đem tất cả áo da nai của các ông và những dụng cụ tế tự thần lửa vứt bỏ hoàn toàn.

Các Phạm chí thưa:

–Đúng như lời dạy của Sa-môn, chúng con không dám trái ý.

Rồi các Phạm chí trở về chỗ ở của mình, vứt bỏ tất cả dụng cụ thờ thần lửa. Sau khi Phạm chí đã vứt xong những dụng cụ ấy, liền trở lại chỗ Phật, đến nơi đảnh lễ dưới

chân Thế Tôn mà bạch:

–Thưa Thế Tôn, lành thay! Xin Thế Tôn cho chúng con xuất gia thọ giới Cụ túc.

Đức Phật bảo các Phạm chí:

–Này các Tỳ-kheo, lại đây! Hãy vào trong pháp của Ta tu phạm hạnh để diệt các khổ.

Ứng với lời nói của Đức Phật, họ liền thành hai trăm năm mươi Trưởng lão xuất gia thọ giới Cụ túc. Đức Thế Tôn vì các Trưởng lão này lại thuyết thêm giáo pháp, cũng lại như trên, dùng ba loại thần thông chỉ dạy, được lợi ích an vui. Lúc ấy các Tỳ-kheo diệt sạch các lậu, ở trong pháp vô vi, tâm được giải thoát.

Bấy giờ Đức Thế Tôn lần đầu tiên tập họp chúng Tỳ-kheo gồm đủ một ngàn hai trăm năm mươi người, tất cả đều từ dòng Phạm chí xuất gia, tất cả đều được tự lợi, chứng quả A-la-hán, luôn luôn theo hầu bên Phật, có mặt trong các hội thuyết pháp.

Lại nữa, về sau có các Tỳ-kheo bạch Phật:

–Hay thay! Bạch Thế Tôn, thầy trò các Phạm chí Loa kế trong đời quá khứ trồng căn lành gì mà ngày nay được xuất gia thọ giới Cụ túc, tất cả đều chứng quả A-la-hán? Xưa tạo nghiệp gì mà ngày nay được phước báo như vậy? Lại nữa, tại sao Trưởng lão Ưu-lâu-tần-loa Ca-diếp đối với năm trăm vị Phạm chí Loa kế, chỉ có một mình Trưởng lão là người đứng đầu tối diệu, tối thắng, tối thượng, tối tôn? Tại sao Na-đề Ca-diếp đối với ba trăm đệ tử, người là bậc đứng đầu tuyệt diệu hơn hết? Tại sao Già-da Ca-diếp đối với hai trăm đệ tử, người là bậc đứng đầu tuyệt diệu hơn hết? Lại nữa, Trưởng lão Ưu-lâu-tần-loa Ca-diếp thuở xưa tạo nghiệp gì mà ngày nay Đức Thế Tôn đem các pháp khai thị, giáo hóa khó khăn như vậy? Ngoài ra các Phạm chí khác thì giáo hóa dễ dàng?

Thưa lời này rồi, các Tỳ-kheo đứng yên lặng chờ Đức Phật chỉ dạy. Lúc bấy giờ Đức Thế Tôn bảo các thầy Tỳ-kheo:

–Này các thầy, hãy chú ý lắng nghe. Ta nhớ thuở quá khứ, lại cũng ở trong Diêm-phù-đề này, có một ngàn thương nhân, trong số thương nhân này có ba anh em đều là thương chủ. Thương chủ thứ nhất cũng có tên là Ưu-lâu-tần-loa Ca-diếp chỉ huy năm trăm thương nhân. Thương chủ thứ hai cũng có tên là Na-đề Ca-diếp chỉ huy ba trăm thương nhân. Thương chủ thứ ba cũng có tên là Già-da Ca-diếp, cũng chỉ huy hai trăm thương nhân.

Thuở ấy, ba vị đại thương chủ và các thương nhân cùng nhau đi vào biển. Để cuộc hành trình được an toàn, nên họ phải chuẩn bị lương thực và các dụng cụ trang bị. Tổn phí cuộc hành trình lên đến ba trăm ngàn vạn tiền vàng gồm: Một trăm ngàn vạn lo về lương thực. Một trăm ngàn vạn lo cho các thương nhân để dùng vào việc trả công mướn tay nghề. Một trăm ngàn vạn dùng vào việc sắm các vật dụng trên thuyền buồm.

Trang bị đầy đủ rồi, họ lần lần đi đến bờ biển. Khi đến nơi, thiết lễ cúng tế thần Đại Hải. Ngoài việc sắm sửa thuyền buồm, còn thuê năm người với giá gấp bội để lo vào các việc là một người có tài sửa chữa tàu bè. Một người quán sát bốn phương. Một người chuyên lặn dưới nước. Một người chuyên bơi ở trên mặt nước. Một người điều chỉnh buồm.

Sau khi thuê xong năm người như vậy, ba thương chủ đồng xướng lớn tiếng: “Ai có khả năng vào biển?” (Nói như vậy ba lần)

Sau khi xướng lớn tiếng ba lần như vậy, liền ngồi trong thuyền đồng ra khơi. Vì tìm bảo vật nên đoàn người đã đi sâu vào đại dương. Bỗng gặp trận cuồng phong, trận gió thổi giạt chiếc thuyền tấp vào một hòn đảo mà tàu vẫn đứng yên ổn...

❑